

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 150.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366061376/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Vingerne, men fornemmelig den dybe alvorlige Grundstemning baade i Former og Udtryk, der gav hint Kunstværk sin høieste ideale Betydning og hævdede det til en virkelig Engletypus.

»Min strenge Hr. Fætter finder mig ikke sentimental og sværmerisk nok – udbød Thora og lød – »man skulde troe, han var tredieve Aar ældre og horte til den ømme æsthetiske Tid, da man jo sværmede for Werthers Lidelser og selv for Lafontaines Romaner.«

Thora sang og spillede smukt. Hun hostede om Eftermiddagen stor Beundring for sit lunefulde Foredrag af de moderneste Parodier paa Følelsens Poesi og nogle musikalske Genrebilleder i nederlandsk Stil af det forrige Aarhundredes Dækketuelev. Contrasten mellem disse Løier og Confirmationsdagens alvorlige Betydning kunde Fætter Jørgen ikke undlade at bemærke, og maatte derfor finde sig i, paa en vittig Replik af Thora om smægtende og snærpede unge Herrer, at blive Gjenstand for almindelig Latter.

Kun et Øieblik henad Aften havde Fætter Jørgen Leilighed til at tale uden Vidner med sin smukke Cousine. Hans Hest stod sadlet for Døren. Han greb hendes Haand med smertelig Hefighed og hviskede: »Farvel, Thora! vi sees maaskee aldrig meer. Dengang jeg drillede dig med din Negerindenøse, fandt jeg dig dog deilig i grunden. Det Billede, jeg i den Ferie tegnede af dig og som jeg lod dig beholde, tog jeg en Copi af, som jeg – underligt nok – altid har baaret ved mit Bryst; tilgiv mig den sentimentale Grille!« – Han tog det frem og viste hende det. – »Husker du den Sommeraften, du halv vred og halv spøgende truede os med at løbe til Afrika og paastod, du kunde flyve, da du kom tilbage fra Skoven?«

»Åk ja!« – udbød hun pludselig alvorlig – »det var den Aften, du var saa ond mod mig og drillede mig med min Grønhed.«

»Den samme Aften fuldførte jeg dette Billede, for aldrig at glemme dig.«

»Det var den Aften, jeg drømte om min Gudmoder og hendes Eventyr« – vedblev Thora, ligesom adspredt og halv vemodig –

»Lever han endnu?« – spurgte Fætteren.

»Jeg saac hende i Kirken idag; men ellers seer jeg hende aldrig; hun skal høre til de Hellige her i Egnen og gjælder blandt den enfoldige Almue for et Slags Troldqvæde, men af det gode Slags.«

»Gud give, hun da kunde trylle det Sind tilbage hos dig, som skinnede dig ud af Øinene for tre Aar siden« – sagde Jørgen – »det var en

kosteligere Skat, end al den Skjønhed og kolde Klogskab, da nu glæder dig over og beundres for: Hans Stemme havede, og der stod Taarer i hans Øine. Uden at vente paa Svar, hilsede han den skjønnede Thora og steg tilhøst. – Han havde aldeles opgivet Embedsveien for at dyrke Malerkonsten, som han saa tidlig havde haft Lyst og Talent til, og han greb nu en Leilighed, der tilhød sig til en Udenlandsreise. I hele tre Aar hørte Familien paa Parcellen aldeles Intet til ham.

I disse tre Aar foregik der en mærkelig Forandring med Thora. Gjensynet af hendes Barndoms Legekammerat og deres saa godt som opløste Forhold havde stemt hende sorgnodigt. Allerede som Barn havde hun været forelsket i ham, og for hans Skyld var det, hun saa inderlig havde ønsket at blive smuk. Him Dag, da han saae hende i hendes største Skjønhed, havde han bitterlig krænkede hendes Selvfølelse, og hun havde følt sig næsten fjendtlig stemt mod ham. Hans sidste bevagede Ord til hende og hans Tilstaaelse om den himmelige Kjærlighed, han havde bevaret for hende fra hun var halvvoxen og saa inderlig styg, havde rørt hende. Neppe var han bortreist, før den længe indslumrede Lidenskab fra hin første drømmende Ungdomstid med fordoblet Hefthighed og Styrke kom tilbage.

Uden at robe denne Følelse for noget Menneske, nærrede hun den nu, til den beherskede alle hendes Tanker, og med den kom hin Stemning tilbage, hvori Begjerligheden efter en skøn Ansigtform havde kastet hende ind i den Forestillingsvirvel, der endte med Feberfantasier og en fidsig Sygdom. Fantasilivet fra hin legemlige og aandelige Udviklingsperiode dukkede nu friskt og fornyet op i hendes sind. Blandt flere Billeder i hendes Værelse stod der en god Afstøbning i formandskøt Størrelse af Thorvaldsens Daabsengel, som man saa ofte havde smugret hende med, at hun lignede. I en Skuffe havde hun forvaret det Portræt, som Fætter Jørgen havde tegnet af hende for tre Aar siden. Dette tog hun nu frem og sammenlignede det baade med Daabsengels Ansigt og med sit eget Spejlbillede. Hvad Fornernes Skjønhed, Reenhed og Harmoni angik, havde det vel betydelige Mangler og havde ikke den fjerneste Lighed med det ideale Kunstværk, hvormod det besad en fjern, men uansigjendelig Lighed med Grundformerne i hendes nuværende Ansigt. Den Mangel paa Forhold og Harmoni, det fornemmelig led af, var dog saa betydelig formindsket ved det naive, uskyldige, lyvlige og følelsesfulde Udtryk, en kjærlig Opfattelse havde lagt deri, at det nu næsten beha-